

NORGES HØYESTERETT

Den 13. februar 2026 ble det av Høyesteretts ankeutvalg med dommerne Noer, Sæther og Hellerslia i

HR-2026-393-U, (sak nr. 25-209651STR-HRET), straffesak, anke over kjennelse:

Gro Ødegård

mot

Kristin Biesse Bruun

Påtalemyndigheten

(politifullmektig Kristian Fosaas)

avsagt slik

K J E N N E L S E :

- (1) Saken gjelder videre anke over kjennelse om besøksforbud etter straffeprosessloven § 222 a.
- (2) *Gro Ødegård, født 10. februar 1962, innga 16. september 2025 anmeldelse til politiet mot Kristin Biesse Bruun, født 17. november 1963, for hensynsløs adferd, personforfølgelse og krenkelse av privatlivets fred. Hun begjærte samtidig at Bruun ble ilagt kontakt- og besøksforbud, begrunnet med Bruuns omtale av Ødegård på (ulike) sosiale medier.*
- (3) Påtalemyndigheten avsto begjæringen. Avslaget ble oversendt Vestfold tingrett for rettslig prøving 6. oktober 2025.
- (4) Vestfold tingrett avsa 30. oktober 2025 kjennelse med slik slutning:

«Begjæringen om besøksforbud tas ikke til følge.»
- (5) Ødegård anket kjennelsen til lagmannsretten.
- (6) Agder lagmannsrett avsa 21. november 2025 kjennelse med slik slutning:

«Anken forkastes.»
- (7) *Ødegård har anket lagmannsrettens kjennelse til Høyesterett. Anken gjelder rettsanvendelsen bevisbedømmelsen og saksbehandlingen. Det er særlig anført at grov og gjentatt omtale på sosiale medier kan begrunne besøksforbud. Lagmannsrettens kjennelse påstås opphevet.*
- (8) *Bruun har inngitt merknader til anken. Anken påstås avvist.*

- (9) *Påtalemyndigheten* har inngitt merknader til anken. Det er anført at lagmannsrettens kjennelse er riktig. Anken påstås forkastet.
- (10) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at saken gjelder en videre anke over kjennelse, hvor utvalgets kompetanse er begrenset til å prøve lagmannsrettens saksbehandling og generelle lovtolkning, jf. straffeprosessloven § 388. Når det gjelder forholdet til EMK, kan ankeutvalget også prøve den konkrete rettsanvendelsen, men ikke lagmannsrettens bevisbedømmelse.
- (11) Straffeprosessloven § 222 a andre ledd angir hva et besøksforbud kan gå ut på. Den forbudet retter seg mot, kan forby:
- «a. å oppholde seg et bestemt sted,
 - b. å forfølge, besøke eller på annet vis kontakte en annen person.»
- (12) Lagmannsretten forkastet anken over tingrettens kjennelse om å ikke ta til følge begjæringen om besøksforbud med følgende begrunnelse:

«Alternativ a er ikke aktuell i denne saken. Alternativ b er heller ikke helt treffende. Det kan reises spørsmål om publisering av innlegg i sosiale medier på internett er å «forfølge» eller «kontakte» en annen person, og således kan forbys. Dette aktualiserer to problemstillinger; for det første om bestemmelsen i det hele tatt hjemler utforming av et besøksforbud som forbyr publisering av innlegg på internett, og for det andre om et slikt forbud vil kunne sanksjoneres.

Høyesterett har i HR-2018-2395-A avsnitt 22 til 23 uttalelser om tolkningen av straffeprosessloven § 222 a annet ledd bokstav b. Det fremgår der at brudd på et forbud i medhold av bestemmelsen forutsetter en aktiv handling rettet mot den forbudet skal beskytte.

Innlegg som fremsettes på en offentlig tilgjengelig plattform på internett, må i utgangspunktet anses som offentlige meddelelser som fremsettes overfor dem som er på samme plattform. Bruun har ikke henvendt seg direkte til Ødegård eller i innleggene oppfordret andre til å formidle innholdet til henne. For å få kjennskap til hva Bruun har skrevet på X eller annen sosial nettverkstjeneste, må Ødegård selv eller gjennom andre ta initiativ til det. Bruuns innlegg kan derfor ikke uten videre anses som aktive handlinger rettet mot Ødegård, og dermed heller ikke noen krenkelse av et forbud mot «å forfølge, besøke eller på annet vis kontakte» henne. I tråd med dette vises til at Bruun i LE-2024-69157 og forutgående tingrettsdom ble frifunnet for 16 brudd på idømt kontaktforbud ved publisering av innlegg på X som omhandlet eller var rettet mot den fornærmede i saken. Det pekes også på at påtalemyndigheten i Sør-Øst politidistrikt har henlagt anmeldte brudd på besøksforbudet mot Bruun som var gjeldende fra desember 2024 til mars 2025.

Lagmannsretten mener at et besøksforbud i denne saken ikke er et egnet virkemiddel for å oppnå det som er Ødegårds bakgrunn for å begjære forbudet, nemlig å hindre Bruun i å publisere nye innlegg av tilsvarende karakter. På bakgrunn av det som er angitt ovenfor er det høyst tvilsomt om et forbud mot forfølgelse og kontakt vil ha noen effekt, og om de ønskede handlingene i det hele tatt vil rammes og kunne sanksjoneres ved et forbud.

Dersom Ødegård skulle oppnå beskyttelse mot publisering av innlegg gjennom et besøksforbud, måtte det utformes slik at denne type handlinger var direkte angitt. Lagmannsretten finner at straffeprosessloven § 222 a annet ledd bokstav b neppe hjemler

et slikt forbud. Ved besøksforbudet i 2021 kom Eidsivating lagmannsrett til at det ikke var hjemmel til å «forby offentlig omtale i sin alminnelighet». I kjennelsen i LE-2021-158990 ble «eller omtale» fjernet fra forbudets ordlyd.

I tillegg vil et forbud mot å publisere innlegg på sosiale plattformer være en form for forhåndssensur av offentlige meddelelser som kan støte mot retten til ytringsfrihet som er beskyttet av Grunnloven § 100 og EMK artikkel 10.»

- (13) Lagmannsrettens begrunnelse gir uttrykk for riktig rettsanvendelse. Etter ankeutvalgets oppfatning gir ikke straffeprosessloven § 222 a om besøksforbud hjemmel for å forby innlegg på offentlige kanaler, der innleggene ikke har den som besøksforbudet skal beskytte, som adressat. Såkalt netthets kan i prinsippet falle inn under både forfølgelse og fredskrenkelse etter § 222 a første ledd. Men etter bestemmelsens andre ledd bokstav b må forbudet gjelde «å forfølge, besøke eller på annet vis kontakte en annen person». Selv om innlegg på offentlige kanaler kan innebære forfølgelse, sikter ordlyden til mer direkte kontakt enn å legge informasjon ut offentlig, der denne informasjonen er rettet mot andre, jf. uttrykket «på annet vis kontakte» en person. Utvalget viser til Rt-1998-1255 med videre henvisninger til forarbeidene, samt HR-2018-2395-A avsnitt 22, som støtte for at et forbud må gjelde en form for kontakt med den forbudet skal beskytte. Straffeloven § 57 inneholder samme formulering som § 222 a. Eksempelene på ikke-fysisk kontakt som er nevnt i forarbeidene til § 57 – «telefonoppringninger, brev, e-poster, tekstmeldinger mv.» – synes å forutsette at henvendelsene er rettet mot den forbudet skal beskytte, jf. Ot.prp. nr. 90 (2003-2004) side 456.
- (14) Adgangen til slik aktivitet som denne saken gjelder, vil under særlige omstendigheter kunne fradømmes i form av rettighetstap, jf. HR-2025-813-A, og den som rammes er derfor ikke uten beskyttelse. Det kan hevdes at formålet med besøksforbud tilsier en vid tolkning av hvilke tiltak som kan idømmes, men forholdet til ytringsfriheten tilsier på den annen side at inngrep ikke kan foretas uten klar lovhjemmel.
- (15) Ankeutvalget kan videre ikke se at det hefter noen feil ved lagmannsrettens saksbehandling.

S L U T N I N G

Anken forkastes.

Knut Erik Sæther
(sign.)

Ragnhild Noer
(sign.)

Thom Arne Hellerslia
(sign.)

Dokumentet er i samsvar med originalen:
Marcus Vardeberg Wannerstedt